

Lag om ändring i varumärkeslagen (1960:644);

SFS 1992:1686

Utkom från trycket
den 30 december 1992

utfärdad den 17 december 1992.

Enligt riksdagens beslut¹ föreskrivs i fråga om varumärkeslagen (1960:644)

dels att 1, 2, 3, 4, 6, 8, 13, 14, 17, 23, 25, 26 och 34 §§ skall ha följande lydelse,

dels att det i lagen skall införas två nya pragrafer, 25 a och 25 b §§, av följande lydelse.

- 1 § Genom registrering enligt denna lag förvärvar näringsidkare ensamrätt till varumärke såsom särskilt kännetecken för att från andras varor skilja sådana varor, som de tillhandahåller i sin rörelse.

Ett varumärke kan bestå av alla tecken som kan återges grafiskt, särskilt ord, inbegripet personnamn, samt figurer, bokstäver, siffror och formen eller utstyrelsen på en vara eller dess förpackning, förutsatt att tecknen kan särskilja en näringsidkares varor från andra näringsidkares.

Vad som sägs i denna lag om varor skall i tillämpliga delar gälla även tjänster.

Om kollektivmärken finns särskilda bestämmelser.

2 § En näringsidkare har även utan registrering ensamrätt till varumärke, då märket blivit inarbetat.

Genom inarbetning förvärvar han ensamrätt också till andra särskilda varukännetecken som används i näringen.

Ett kännetecken anses inarbetat, om det här i Sverige bland dem som det riktar sig till är allmänt känt som beteckning för innehavarens varor.

3 § Var och en får i näringsverksamhet, under förutsättning att det är i överensstämmelse med god affärssed, som kännetecken för sina varor, använda

¹ Prop. 1992/93:48, bet. 1992/93:LU17, rskr. 1992/93:125.

- sitt släktnamn, sin adress eller sin firma, eller
- uppgifter om varornas art, kvalitet, kvantitet, avsedda ändamål, värde och geografiska ursprung, tidpunkten för deras framställande eller andra egenskaper hos varorna.

Näringsidkare har också skydd enligt denna lag mot att deras släktnamn, adress eller firma av andra obehörigen används som varukännetecken.

4 § Rätten till ett varukännetecken enligt 1 – 3 §§ innebär, att annan än innehavaren inte får i näringsverksamhet använda ett därmed förväxlingsbart kännetecken för sina varor, vare sig på varan eller dess förpackning, i reklam eller affärshandling eller på annat sätt, däri inbegripet också muntlig användning. Vad som nu sagts skall gälla oavsett om varan tillhandahålls eller är avsedd att tillhandahållas här i landet eller utomlands eller också hit införs. Är i fall som avses i 2 § kännetecknet inte inarbetat i hela landet, gäller rätten endast inom det område där kännetecknet är inarbetat.

Som otillåten användning enligt första stycket anses, att någon vid tillhandahållande av reservdel, tillbehör eller liknande, som lämpar sig för annans vara, åberopar dennes kännetecken på sådant sätt, att det kan gesken av att vad som tillhandahålls kommer från kännetecknets innehavare eller av att denne medgett kännetecknets användning.

Har en vara tillhandahållits under ett visst kännetecken och har den därefter förändrats eller försämrats, får inte, då varan på nytt tillhandahålls i näringsverksamhet här i landet, kännetecknet användas om inte förändringen tydligt anges eller annars tydligt framgår.

6 § Kännetecken anses förväxlingsbara enligt denna lag endast om de avser varor av samma eller liknande slag.

Förväxlingsbarhet kan även åberopas till förmån för ett kännetecken som är väl ansett här i landet, om användningen av ett annat liknande kännetecken skulle dra otillbörlig fördel av eller skulle vara till förfång för det väl ansedda kännetecknets särskiljningsförmåga eller anseende.

8 § Rätten till ett registrerat varumärke kan, med avseende på de varor för vilka det har använts, bestå vid sidan av en äldre rätt till ett förväxlingsbart kännetecken, om registreringen sökts i god tro och innehavaren av den äldre rätten under fem år i följd har varit medveten om och funnit sig i användning här i landet av det registrerade varumärket.

13 § Ett varumärke får registreras endast om det är ägnat att särskilja innehavarens varor från andras. Ett märke som uteslutande eller med endast mindre ändring eller tillägg anger varans art, beskaffenhet, mängd, användning, pris eller geografiska ursprung eller tiden för dess framställande, skall inte i och för sig anses ha särskiljningsförmåga. Vid bedömning av om ett märke har särskiljningsförmåga skall hänsyn tas till alla föreliggande omständigheter och särskilt till den omfattning och den tid märket varit i bruk.

Som varumärke får inte registreras kännetecken som uteslutande består av en form som följer av varans art eller en form som krävs för att uppnå ett tekniskt resultat eller en form som ger varan ett betydande värde.

14 § Ett varumärke får inte registreras:

1) om i märket utan tillstånd tagits in sådan statlig eller internationell beteckning eller sådant kommunalt vapen, som enligt lag eller författning inte får obehörigen brukas som varumärke, eller också något som lätt kan förväxlas därmed;

2) om märket är ägnat att vilseleda allmänheten;

3) om märket på annat sätt strider mot lag eller författning eller allmän ordning eller är ägnat att väcka förargelse;

4) om märket innehåller eller består av något, som är ägnat att uppfattas som annans firma eller som annans släktnamn, konstnärsnamn eller likartat namn eller annans porträtt, där namnet eller porträttet uppenbarligen inte åsyftar någon sedan länge avliden;

5) om märket innehåller något, som är ägnat att uppfattas som titel på annans skyddade litterära eller konstnärliga verk, där titeln är egenartad, eller kränker annans upphovsrätt till litterärt eller konstnärligt verk eller annans rätt till fotografisk bild eller mönster;

6) om märket är förväxlingsbart med annan näringsidkares namn eller firma, med annans varumärke, som är registrerat efter tidigare ansökan, eller med annans varukännetecken, som är inarbetat då ansökan om registrering görs; eller

7) om märket är förväxlingsbart med varukännetecken, som vid tiden för ansökningen används av annan, samt ansökningen gjorts med vetskap om detta och sökanden inte använt sitt märke innan det andra kännetecknet togs i bruk.

I fall som avses under 4), 5), 6) och 7) får registrering ske, om den vars rätt är i fråga medger det och det inte i övrigt möter hinder enligt första stycket.

17 § Den som vill låta registrera ett varumärke skall ge in en skriftlig ansökan om detta till registreringsmyndigheten. Ansökningen skall innehålla uppgift om sökandens namn eller firma och de slag eller klasser av varor för vilka märket är avsett; dessutom skall märket tydligt anges.

23 § En ansökan om förnyelse görs skriftligen hos registreringsmyndigheten tidigast ett år före och senast sex månader efter registreringsperiodens utgång.

Avser ansökan enbart förnyelse av registreringen, skall inbetalning av förnyelseavgiften till registreringsmyndigheten anses utgöra en ansökan om förnyelse.

På handläggningen av en ansökan om förnyelse skall vad som föreskrivs i 19 § ha motsvarande tillämpning.

25 § Har ett varumärke registrerats i strid mot denna lag och föreligger alltjämt skälet mot registrering, får registreringen hävas i den ordning som föreskrivs nedan, om inte rätt till märket ändå får bestå enligt 8 eller 9 §. Är ett registrerat varumärke förväxlingsbart med någon annans varumärke, får dock registreringen av det förstnämnda varumärket inte hävas på denna grund, om det andra varumärket inte uppfyller kraven på användning enligt 25 a §.

Registreringen får också hävas, om innehavaren inte längre är näringsidkare eller om märket

- 1) är vilseledande,
- 2) inte längre har någon särskiljningsförmåga,
- 3) strider mot allmän ordning, eller
- 4) är ägnat att väcka förargelse.

Att registreringen får hävas även vid utebliven användning av varumärket framgår av 25 a §.

25 a § Har innehavaren av ett registrerat varumärke inte inom fem år efter det att registreringsförfarandet avslutats gjort verkligt bruk av varumärket här i landet för de varor som det registrerats för eller har sådant bruk inte skett inom en period av fem år i följd får registreringen hävas, om det inte finns giltiga skäl till att varumärket inte använts.

Med sådant bruk som avses i första stycket likställs

1) att varumärket används i en annan form än den registrerade formen, om avvikelsen avser endast detaljer och inte förändrar märkets egenartade karaktär, och

2) att varumärket här i landet anbringas på varor eller deras emballage endast för exportändamål.

Med att ett varumärke används av rättighetshavaren likställs vid tillämpningen av denna lag att varumärket används av någon annan med rättighetshavarens samtycke.

Registreringen får dock inte hävas, om varumärket har använts under tiden mellan utgången av femårsperioden och ansökan om hävning av registreringen. Användning som påbörjas eller återupptas efter femårsperiodens utgång och inom tre månader före ansökan om hävning skall emellertid lämnas utan avseende, om förberedelserna för att påbörja eller återuppta användningen vidtogs efter det att rättighetshavaren fått kännedom om att en ansökan om hävning kunde komma att göras.

25 b § Om det finns grund för hävning av en registrering endast för en del av de varor som ett varumärke har registrerats för, skall registreringen hävas bara för dessa varor.

26 §² Var och en som lider förfång av registreringen får föra talan vid domstol mot märkeshavaren om att registreringen skall hävas. Talan som grundas på en bestämmelse i 13 §, 14 § 1)–3), 25 § andra stycket, 25 a § eller 25 b § får också föras av den myndighet som regeringen bestämmer samt av en sammanslutning av berörda näringsidkare.

Angående domstols behörighet i mål om registrerings hävande skall utöver vad i övrigt är föreskrivet gälla, att Stockholms tingsrätt är behörig, om märkeshavaren inte har hemvist i Sverige.

34 § Innehavaren av ett varumärke kan ge någon annan rätt att använda varumärket (licens) för en del eller alla de varor som varumärket är registrerat för samt för hela eller en del av landet. Licensen kan vara exklusiv eller icke-exklusiv.

Innehavaren av ett varumärke kan åberopa de rättigheter som är knutna till varumärket gentemot en licenstagare som överträder en bestämmelse i licensavtalet med avseende på licensens giltighetstid, den form under vilken varumärket får användas, arten av de varor för vilka licensen är utfärdad, det geografiska område inom vilket varumärket får användas eller kvaliteten på de av licenstagaren tillverkade varorna.

Licensen skall på begäran antecknas i varumärkesregistret. Sådan anteckning får dock inte göras, om licenstagarens användning av varumärket uppenbarligen är ägnad att vilseleda allmänheten. Om det visas att licensen har upphört att gälla, skall anteckningen tas bort ur registret.

Om inte annat har avtalats, får licenstagaren inte överlåta sin rätt vidare.

Rätten till varumärke eller kännetecken enligt 2 § andra stycket får inte tas i mät. Om innehavarens egendom avträds till konkurs, ingår dock rätten i konkursboet.

1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 1993.
2. Denna lag tillämpas även på varumärken som registrerats och varukännetecken som inarbetats före denna lags ikraftträdande.
3. Ansökan om registrering av varumärke som har kungjorts enligt 20 § före ikraftträdandet av denna lag skall behandlas och avgöras enligt lagen i dess äldre lydelse.

På regeringens vägnar

REIDUNN LAURÉN

Göran Karlstedt
(Justitiedepartementet)

